

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαίδευσως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 60,
ἔξμνη 35 καὶ τρίμηνη 20.
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολλάρια 4, ἔξμνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει πάλιν τὴν ἀπεκρίβωσιν, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν ἰνδουοδόποσιν μὴνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β' — Τόμος 40ος

Ἀθήναι 20 Μαΐου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 25

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ ἄκουσε ὁ Γιάν-
νης καὶ ἔνοιωσε ἀπεριγραπτὴ συγ-
κίνηση.

Ἡ ἰδέα οὗτι θὰ ξαναδλεπε καὶ πάλι,
καὶ πολλὰς φορές μάλιστα, τὴν
μικρὴ ξένη, τοῦ προξενούσε βαθεῖα
χαρὰ, καὶ ἀμέσως σκέφθηκε τί θὰ ἔ-
πρεπε νὰ κάνῃ ὥστε τὴν δεύτερη φο-
ρὰ νὰ τὸν προσέξῃ καὶ νὰ
τοῦ ξαναμιλήσῃ.

Ἡ Σούζη πάλι ἀπὸ μέ-
ρους τῆς εἶδε τὸν μούτσου ποῦ
στεκόταν δίπλα στὸν πάγ-
γε. Στὴν ἀρχὴ θέλησε νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι τῆς ἀπὸ
τὸ ἄλλο μέρος, μὰ αὐτὴ ἡ
πρόθεσὴ τῆς δὲν κράτησε
παρὰ μιὰ στιγμὴ· στράφηκε
λοιπὸν καὶ τὸν κοίταξε.

Τούτῃ τὴν φορὰ ὁ Γιάν-
νης χαμογέλασε πρῶτος.

Τότε δίχως νὰ διοτάσῃ
ἄλλο πιά, κοιτάζοντος γύρω
τῆς γιὰ νὰ βεβαιωθῇ πὼς
δὲν τὴν ἔδλεπε κανεὶς, ἡ μι-
κρὴ Σούζη ἔχωσε μὲ βία τὸ
χέρι τῆς στὴν τσέπη, ἔβγαλε
ἀπὸ μέσα ἕνα ἀσημόπλεκτο
τοαντάκι ὅπου λαμποκοποῦ-
σε ἕνα χρυσὸ νόμισμα, καὶ
πλησιάζοντας τὸν μικρὸ μού-
τσου τοῦ τὸ ἔχωσε στὸ χέρι
του, φιβουρίζοντάς του:

— Νά, αὐτὰ εἶναι γιὰ σένα,
Γιαννάκη, γιὰ σένα, καὶ
νὰ μὴν εἶσαι πιά κακός.

Ἔστερα, μὲ μιὰ λάμψη
εὐτυχίας στὰ μάτια τῆς, δι-
χως νὰ περιμένῃ νὰ τὴν εὐ-
χαριστήσουν, πῆγε πάλι κον-
τὰ στὸν πατέρα τῆς.

Λίγα λεπτά ἀργότερα ὁ
πλοίαρχος ντὲ Φουρβιέρ καὶ

ἡ κόρη του εἶχαν βγεῖ ἀπ' τὴν μπρα-
τσέρα.

Δίχως καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ τί ἦταν
αὐτὸ ποῦ κρατοῦσε στὰ χέρια του, ὁ
Γιάννης, ἔμεινε πολλὴ ὥρα ἀκίνητος
στὴν ἴδια θέσῃ σὰν βυθισμένος σὲ
ὄνειρα.

Ἀπὸ τὸν ρεμβασμὸ του αὐτὸν τὸν
ἔβγαλε ἡ φωνὴ τοῦ καπετάν-Μαθίου,

ποῦ φώναζε εὐχαριστημένως στοὺς
ναῦτες του:

— Καλὴ δουλειὰ ἦταν αὐτὴ παι-
διά. Ἡ τύχη ξαναγύρισε.

— Διάβολο! γέλασε ἕνας ἀπ' τοὺς
ναῦτες. Δὲν μοῦ φαίνεται παράξενο
ἀφοῦ πῆγες περίπατο μιὰ καμπούρα!
Τὸ ἀστεῖο αὐτὸ ἔκανε δλους τοὺς
ναῦτες τῆς «Χελιδόνας» νὰ ξεσπά-
σουν σὲ τρανταχτὰ γέλια.

Μόνο ὁ Γιάννης δὲν γέλασε, καὶ
οὔτε εἶπε τίποτε.

Ἡ ὀμὴ παρατήρηση ποῦ εἶχε κά-
νει ὁ ναύτης τὸν εἶχε πλη-
γώσει κατὰκαρδα, καὶ ἀπ' τὸ
μυαλό του πέρασε εὐθὺς
ἡ θλίβερὴ σκέψη ὅτι τὸ πλοῖο
στο χωριτάκι ποῦ εἶχε βγεῖ
περίπατο μὲ τὴν «Χελιδόνα»
γιὰ νάναπνεύσῃ τὸν ζωογόνο
ἀέρα τῆς θάλασσας, ἦταν
μιὰ μικρὴ ἀνάπηρη.

Καὶ καθὼς τοῦ ἤρθε πάλι
στὴ μνήμη του ὁ ἀπότομος
τρόπος ποῦ τῆς εἶχε ἀπαν-
τήσῃ στὴ πρώτη ἐρώτησὴ
τῆς, αἰσθάνθηκε τούτῃ τὴν
φορὰ κατὰ παραπάνω ἀπὸ
στενοχώρια γιὰ τὸ ἀσχημο-
φροσὸμὸ του. Ἐφερε στὰ
χεῖλη του τὴν ἀσημένια σακ-
κουλίτσα ποῦ τοῦ εἶχε χα-
ρίσει ἡ μικρὴ ἀρρωστη καὶ
σιγά, ἀπὸ μέσα του σγεδόν,
εἶπε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωὴ του:

— Ὁ, ἂν μπορούσα νὰ
μὴν εἶμαι πιά κακός! Ἄν
μπορούσα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Τὸ χρυσὸ ναυτολεόνι

— Παλληκάρια μου, εἶπε
ὁ Μαθίος Μπρινιάν στοὺς ναῦ-
τες του, κάνοντας νὰ βρον-
τήσουν στὴν τσέπη του τὰ
χρήματα ποῦ τοῦ εἶχε δώ-
σει ὁ ἐπιβάτης, ἐγὼ καλὰ
τὸν εἶχα μυριστεῖ πὼς ἦταν

«Ἀρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ μ' ἀπεριγραπτὴ λύσσα...»

πλούσιος και καλά έκανα που τον έβαλα και πλήρωσε σά λάρδος. Ο λογαριασμός δεν τοβ φάνηκε και τόσο άλμυρός, μιά κι' είπε πως θα μέ ξαναζητήση τόσο το καλύτερο λοιπόν. Είμαι πολύ ευχαριστημένος και γι' αυτό θα σάς πάρω έλους να σάς κεράσω ένα ποτηράκι. Έμπρός! Σηκώστε την άγκυρα και τραβάμε στ' ανοιχτά!

— Κι' εσύ μικρέ! φώναξε, γυρίζοντας στο Γιάννη, βάλε τιμόνι ίσα κατά το σπίτι για να πάς να ετοιμάσης τη σούπα. Κοίταξε στις όχτις νάναι έτοιμη άλλοιώς, τρομάρα σου.

Ίστερα από την τελευταία αυτή σύσταση οι τέσσερες ναυτικοί βγήκαν στην προκυμαία και κιασμένοι έλοι τους άλαμπρατοέτο τράβηξαν κατά τα κπηγεία του λιμανιού, όπου συνήθιζαν ναγκυροβολούν κάθε βράδυ σχεδόν.

Όποιαδήποτε άλλη μέρα ο Γιάννης θάφευγε από το καϊκι με κακά προκισθήματα, γιατί έποτε έβγαίνει ο καπετάν-Μαθιός για να κάνη μιά βόλτα αυτού του είδους, το βράδυ πάντοτε γύριζε μεθυσμένος και ξεθύμκινε στη ράχη του άνεψιού του. Τούτη τη φορά όμως ούτε το σκέφθηκε καν αυτό, κι' αν ήταν θλιμμένος, ο καπετάν Μαθιός δεν είχε καμμιά σχέση με τη θλίψη του.

Με τη γλυκειά και χλωμή εικόνα της μικρής άρρωστης μπροστά στα μάτια του ο Γιάννης βγήκε από την «Χελιδόνα» και η εικόνα αυτή ήταν ακόμη μπρός του όταν έφθασε στο σπιτάκι του θείου του, που βρισκόταν σ' ένα άνηφορικό δρομάκι του Τρεπόρ.

Στο δρόμο κρατούσε σφιγμένη επάνω στο στήθος του τη σακουλίτσα με το ναπολεόνι που του είχε δώσει η Σούζη. Α, βέβαια, μπορούσε να το ξεδέψη, ναποκτήση κι' αυτός μερικά από τα πράγματα που ευχαριστούν τόσο πολύ όλα τα παιδιά της ηλικίας του, μα αυτή η ιδέα ούτε πέρασε καν απ' το μυαλό του. Έδωσε στον έαυτό του την υπόσχεση να το φυλάξη, να το κρατήση πάντοτε επάνω του, έτσι ώστε να μην μπορέση να το ιδή ποτέ κανείς, και ήθελε να κρατήση την υπόσχεση αυτήν. Το κάτω-κάτω, αυτό δεν ήταν ο μόνος θησαυρός του.

Θησαυρός; Όχι, ήταν κάτι παράπανο. Ήταν ένα πράγμα σαν κι' αυτά τα φυλαχτάρια, τα γούρια, που

οί άνθρωποι φοροούν κρεμασμένα στο λαιμό τους, για να φυλάγονται από κάθε κακό η για να αντιμετωπίσουν άφοβα τον θάνατο και τους έχθρούς. Ναι, ένα φυλαχτάρι, ένα γούρι ήταν γι' αυτόν το μικρό χρυσό ναπολεόνι το κλεισμένο μέσ' στην άσημνια σακουλίτσα, γιατί κρυμμένο έτσι μέσ' στον κόρφο του θα τον βοηθούσε — αυτό πίστευε τουλάχιστο — να πραγματοποιήση τον πόθο του:

Νά μην είναι πιά κακός!
Αυτή ήταν τώρα η μοναδική του επιθυμία και μέσα στην πρωτόγονη

«Πήρε τον άνηφορικό δρόμο που οδηγούσε στην έκκλησία...»

κάπως απέλειά του, τραμαγμένος κι' αυτός ο ίδιος μπροστά σ' αυτή την τόσο μεγάλη απόφαση που είχε λάθει, ρωτιόταν αν θα μπορούσε ποτέ να το καταφέρη αυτό το πράγμα. Βέβαια δεν του έλειπε η καλή διάθεση, αλλά ένδοξο θα εξακολουθούσε να ζή μαζί με τον μπάρμπα-Μαθιό, θα κατόρθωνε ποτέ να το πετύχη; Κάνοντας αυτές τις σκέψεις μπήκε στο σπίτι και κάθησε σ' ένα παλιό σκαμνί μπροστά στο μεγάλο τζάκι, με τα μάτια κερφωμένα στην κρύα στάχτη, δίχως να βλέπη τίποτε, ένθ

το μυαλό του δούλευε τρελλά.

Έκείνο που σκεπτόταν πρώτα απ' όλα πως έπρεπε να επιτύχη, ήταν να βρη ένα τρόπο να πάη στο σχολείο, στο μεγάλο κέτρινο σπίτι, όπως τ' ενόμαζε, δίχως να τή πάρη είδηση ο μπάρμπα του. Έχοντας απόλυτη πεποίθηση, στα λόγια που του είχε είπει η Σούζη και ο πατέρας της, πίστευε ότι την ίδια μέρα που θα έμπαινε για πρώτη φορά στο σχολείο, θα γινόταν άλλος άνθρωπος. Μονάχα για να κατορθώση να πηγαίνη, έπρεπε να βρη μια πρόφαση για να ξεγλάση τον θείο του και να δικαιολογήση τις άπουσίες του.

Η πρόφαση αυτή, όσο και δικαιολογημένη να ήταν, δεν θα έμπόδιζε βέβαια τον θείο του να τον δέρνη άγρια κάθε φορά που θα γύριζε από το σχολείο. Μα τι να φάη πολύ ξύλο, τι να φάη λίγο; Το ίδιο δεν έκανε; Φιάνει να γίνονταν καλός. Άλλωστε είχε την ιδέα, ότι με τον καιρό, βλέποντας την επιμονή του ο καπετάν-Μαθιός, θα έπαυε πιά να τον δέρνη και θα τον άφηγε να κάνη ό,τι του άρεσε. Και η ιδέα αυτή έφερε ένα φευγαλέο μειδίαμα στα χείλη του. «Ω, να μη ξαναφάη πιά ξύλο, ποτέ του πιά! Τι ώραία θα ήταν! Α, τότε, το καταλάβαινε, θα γινόταν δίχως άλλο καλός.

— Έ, μικρέ, κοιμάσαι, βρέ; έκανε εκείνη τη στιγμή μια χοντρή φωνή πίσω του. Καθιστός μωρέ!

Το παιδί πετάχτηκε δροθιο. Στο κατώφλι της πόρτας, με το σκουπί του βαλμένο στραβά, τα μάτια θολωμένα, το πρόσωπο ξαναμμένο, ο καπετάν-Μαθιός στεκόταν άκουνητος με τα δύο χέρια στις τσέπες, έχοντας στα χείλη του ένα παράξενο χαμόγελο.

Και καθώς ο Γιάννης κερφωμένος στην ίδια θέση δεν του άπαντούσε:

— Μίλα λοιπόν, έκανε. Κοιμόσουν λοιπόν στάληθεία;

Αυτή η έρώτηση έγινε με προσποιητή γλώσσα και δεν είχε άλλο αποτέλεσμα παρά να προκαλέση βαθειά έκπληξη στο παιδί. Γνώριζε πολύ καλά τον καπετάν-Μαθιό κι' ο τρόπος του ο τωρινός του φαινόταν άνεξηγητος και καταπληκτικός: Ο μπάρμπα-Μαθιός γύριζε απέξω κι' έβρισκε τον άνεψιό του να χαζεύη, και δεν χυμούσε επάνω του να τον

σκοτάση στο ξύλο; Ο Γιάννης ήταν άδύνατο να εξηγήση αυτό το φαινόμενο. Μα η έκπληξη του έγινε ακόμη μεγαλύτερη, όταν ο μεθυσμένος εξακολούθησε στον ίδιο πάντα τόνο που προσπαθούσε να τον κάνη όσο πιο γλυκό μπορούσε:

— Έ, λοιπόν, έχασες την γλώσσα σου; Ναι, το ξέρω, το φαί δεν είναι έτοιμο, μα το φταίξιμο δεν είναι δικό σου. Η ώρα δεν είναι ούτε ξη καλή-καλά.

Ίστερα, αφού πέρασαν λίγες στιγμές, συνέχισε:

— Άλλωστε, εγώ δεν ήρθα για να φάμε. Ήρθα γι' άλλο λόγο. Έλα δω κοντά, άνιψιέ!

Αφού προχώρησε δύο-τρία βήματα μέσα στην κάμαρα, ο καπετάν-Μαθιός είχε πέσει βαρύν επάνω σε μια καρέκλα.

(Ακολουθεί) ΚΙΜ ΟΝ ΑΚΑΚΗΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΝΥΧΤΑ

Την ώρα που αρχίζει να πέφτη γύρω μου το σκοτάδι, δοκιμάζω το μικρό συναίσθημα πως κάτι τελειώνει για μένα όριστικά. Κλείνω νευρικά το παράθυρό μου κι' ανάβω το φώς. Και είναι τότε, σά να κατεβαίνη βαρεία μια αύλαια έντός μου, κλείνοντάς μου έτσι ένα δλόκληρο κόσμο άνησυχών και άναζητήσεων.

Μιά μέρα που χάνεται... Μιά μακριά σειρά από στιγμές, που πέρασαν ή μια πίσω απ' την άλλη, χωρίς να φήσουν τίποτε στο πέρασμά τους.

Η μόνωση μου τις ώρες αυτές μου γίνεται καταθλιπτική και ζητώ να τη διασκεδάσω με τη συντροφιά των μακριών Ιακίων που με τριγυρίζουν: Είναι οι ψυχές των παλιών πραγμάτων της κάμαράς μου, που κουράστηκαν όλη τη μέρα να σωπαίνουν και θέλουν τώρα να βρεύν έκφραση.

Σε μιά γωνιά, πάνω στο λευκό κρεβάτι με περιμένει ο ύπνος. Μάταια κι' αν πασχίζω να του ξεφύγω. Το ξέρω καλά πως στο τέλος θα του παραδοθώ.

Ένα σκοτεινό χάος άνοιγεται σιγά-σιγά μπροστά μου, και βυθίζομαι έλαένα μέσα σ' αυτό — παρατώντας έτσι τον έαυτό μου στις άόρατες δυνάμεις που με κυβερνούν αυτές τις στιγμές.

Το πνεύμα μου στέκει άδύναμο και ναρκωμένο για να συλλάβη το νόημα αυτών των στιγμών — των στιγμών που καταλύουν κάθε δύναμη και κάθε επιθυμία μας...

Μάταια κι' αν αγωνίζομαι να κρατηθώ από μιά οποιαδήποτε σκέψη,

απ' ένα σημείο φωτεινό. Νοιώθω καλά να μ' έγκαταλείπουν όλα όριστικά, άνεπανόρθωτα...

Και τότε, για λίγα δευτερόλεπτα, για μιά μόνο στιγμή — λίγο πριν χά-

σω την τέλεια συναίσθηση του έαυτού μου — δοκιμάζω την ήδονή της πλείρας γαλήνης, που την είπαν άδερφή του θανάτου...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Ο ΔΙΚΟΥ ΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕ'

Έκει κάτω στο περιβόλι, κοντά στον έρσιπωμένο πύργο, είναι μιά γέφυρη φουντούκιά. «Έχει πολλά φουντούκια, βεβαίως, ο Γεώργιος που την κοιτάζε καλά. Πάμε να ιδούμε».

«Όλα τα παιδιά ξεσηκώνονται και πάνε. — Ω! κάνει άξαφνα η Λούση. Ίδέστε κείνη τη φωλιά! άκούστε πως φωνάζουν τα πουλάκια!

— Και ίσα-ίσα πάνω στον καλύτερο κλώνο, λέει ο Πετράκης, στον κλώνο που έχει τα περισσότερα φουντούκια!

— Μη τον άγγιξης! θα πέση κάτω η φωλιά. Έπειτα τα φουντούκια είναι άγουρα.

Μα ο Πετράκης εινοι λιχούδης. Άμα θέλη να φάη κάτι τί, δεν άκούει τίποτε. Ούτε τις φωνές των μικρών πουλιών. Σκαρφλώνει στη φουντούκιά, άρπάξει τον κλώνο, κι' η φωλιά πέφτει κάτω μαζί με τα πουλάκια. Τα καμένα τα μικρά, πως είναι τρομαγμένα, πως ξεφωνίζουν άπελπιστικά, και πως η μητέρα τους κι' ο πατέρας πετούν δλόγυρα στο δέντρο και κύνουν «κουί! κουί!» με θυμό και φοβέρα!

— Είσαι κακός! λέει η Λούση του Πετράκη. Ίδες τί έκαμες! Άμαρτία ήταν να ρίξης μιά φωλιά για λίγα άγουρα φουντούκια!

Πραγματικός, τα φουντούκια ήταν άγινωτα κι' ο Πετράκης, άμα δοκίμασε ένα, τα πέταξε όλα.

Τώρα είναι λυπημένος, αισθάνεται μεγάλη τύψη για το κακό που έκαμε και τα μάτια του γεμίζουν δάκρυα.

— Έσύ που ξέρεις να σκαρφλώνης στα δέντρα, του λέει πειραχτικά ο Τοτός, ξαναβάλε τη φωλιά στη θέση της, αν μπορείς.

Ναι, θα δοκιμάση. Η Παυλίνα σιάχνει στα χέρια της τη φωλιά, που με το πέσιμο είχε χαλάσει η Λούση βάζει μέσα ένα-ένα τα πουλάκια. ο Πετράκης την παίρνει με προσοχή και, σκαρφλώνοντας κάλι στο δέντρο, την τοποθετεί σιγά-σιγά στη θέση που ήταν.

Η μητέρα κι' ο πατέρας των πουλιών εξακολουθούσαν να φωνάζουν. Άλλά καθώς βλέπουν τη φωλιά στη θέση της, σωπαίνουν από χαρά, έλαίδια κι' άγωνία. Άλήθεια, τους την ξαναδίνουν τα κακά εκείνα παιδιά; Περιμένουν ως να κατεβή ο Πετράκης που τον φοβούνται. Και τότε τρέχουν κοντά στη φωλιά και πετούν από πάνω της, σά νάθελαν να την ύπερασιποθούν από καινούργια επίθεση. Βγάζουν και άγρια «κουί! κουί!» σά να λένε: «Άς ξαναόρη δ ληστής να μός πάρη τα παιδιά μας, κι' αν δεν του βγάλουμε τα μάτια, να μη μός ξαναπούν πουλιά!»

Τα παιδιά από κάτω κοιτάζουν σιωπηλά. Το δράμα αυτό τα είχε συγκινήσει. Έδυνώς το κακό είχε διορθωθεί. Άλλά δεν συμβαίνει πάντα έτσι. Πολλές φορές γίνονται κακά που κανένας δεν μπορεί να τα διορθώση.

Όσο το καινούργιο κίδοσι είχε τελειώσει κι' οι ετοιμασίες για τα έγκαίνια άρχίζουν.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΤΥΦΛΟΙ
ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟ ΔΗΓΗΜΑ

Τρεις τυφλοί περπατούσαν μιά μέρα κοντά σε μιά πόλη. Ντυμένοι πολύ φτωχικά, πήγαιναν μόνοι, δίχως να έχουν καν ένα παιδί να τους δείχνη το δρόμο. Με το ραβδί στο χέρι πηδίαζαν ολοένα προς την πόλη...

"Ένας πλούσιος ιππότης που έρχόταν από τη μεγάλη πολιτεία με λαμπρή ακολουθία, με ιπποκόμο και διηρέτη, κι' ήταν ο ίδιος καθάλλα σ' ένα θαυμάσιο άλογο, συνάντησε στο δρόμο τους τρεις τυφλούς. — Καλένας δεν τους έδειξε, δεν βλέπουν ούτε τόσο διά, κι' όμως πώς τα καταφέρνουν να ακολουθούν το δρόμο τους; σκέφτηκε ο ιππότης.

"Όταν η συνοδεία πλησίασε περισσότερο, οι τυφλοί τραβήχτηκαν στην άκρη κι' είπαν απλώνοντας το χέρι: — "Ελεήστε μας, σεΐς που περνάτε" έχουμε τρεις μέρες να φάμε κι' είμαστε τα πιο δυστυχισμένα πλάσματα, γιατί τίποτα στον κόσμο δεν είναι σαν τα μάτια.

"Ο ιππότης, που ήταν αγαθός, μά του έφερε πολύ νουσιεύεται, φαντάσθηκε τότε μια παράξενη κωμωδία.

— Πάρτε, τους είπε (χωρίς να βαστάει τίποτα), να μιά πιστόλα (*) και για τους τρεις σας.

"Ο Θεός να σας ευλογη και να σας φυλάη, είπαν μαζί οι τυφλοί, να μιά αληθινή γενναϊσδιωρία! ("Ο καθένας τους νομίζει ότι ο σύντροφός του πήρε το νόμισμα...)

"Ο ιππότης, αφού απομακρύνθηκε λίγο, κατέβηκε από τ'άλογο και πλησίασε πάλι σιγά σιγά για νακούση τους τυφλούς και να γελάση με το παιχνίδι του.

— Εέρτε, έλεγε ο ένας, τί να κάνουμε; μιά πιστόλα! μά είναι ελόκληρη περιουσία! να πάμε ίσια στην πόλη που έχει τόσα καλά πράγματα.

— Καλά λές, είπαν οι άλλοι, και ως πηγαίνουμε με πιο γρήγορο βήμα. Ζωηροί λοιπόν και χαρούμενοι φτάνουν στην πόλη. Ο ιππότης μας τους ακολουθεί πάντως. Να μάλιστα ένα ξενοδοχείο, γιατί ακούεται η φωνή του ξενοδόχου:

— "Εδώ βρίσκετε το διαλεγτό κρασί το φαινό, τα κρέατα τα νόστιμα και τα φρέσκα ψάρια. "Εδώ φιλοξενοούμε και τους πεζούς και τους καβαλλάρηδες. Για ποιόν είναι λοιπόν το καλό γλέντι;

Οι τυφλοί μπαίνουν χωρίς δισταγμό. Φωνάζουν τον ξενοδόχο:

(*) Παλιό νόμισμα δέκα φράγκων.

— "Εμπρός λοιπόν, του λένε, να μιάς σεβίρης γρήγορα. Μας έρξεται να ταξιδεύουμε με καλιόρουχα, μά οι τσέπες μας είναι καλά γεμισμένες πάντως. "Ετοιμάσε μας ένα καλό δωμάτιο, γιατί έλα κι' έλα, αγαπάμε την καλοπέραση.

— "Αφέντες, είπε ο ξενοδόχος πρόθυμα, σ' έλη την πόλη δά θα μπορούσατε να βρήτε καλύτερ' απ' εδώ.

— Παράξενοι αφεντάδες, λέει μόνος του, ντυμένοι σα ζητιάνοι! Καλά λένε πως το ράσο δεν κάνει τον καλύτερο!

Τους βάζουν λοιπόν στο καλό δωμάτιο, ψηλά στο πρώτο πάτωμα, κι' εκεί, κοντά σε μιά καλή φωτιά, τους σεβίρουν κρεατόπητες και κοτόπουλα και το καλύτερο κρασί της χώρας. Κι' οι τρεις φωνάζουν και φλυαρούν, διασκεδάζοντας με την καρδιά τους ως τα μεσάνυχτα. "Επιτέλους κοιμούνται σε ώρια μαλακά κρεβάτια σα σωστοί αφέντες.

"Ο ιππότης επίσης διανοκτέρευσε εκεί, ανυπόμονος να ιδη το τέλος της φάρσας.

Πρωτ'πρωτ' ο ξενοδόχος ήταν στο πόδι και λογάριζε με το γκαρσόνι τί είχε να εισπράξη.

— "Τά κρασιά, οι κρεατόπητες και τ'άλλα κάνουν τρία φράγκα τουλάχιστο. Για τον ιππότη βάλτε έναμισυ φράγκο με την ακολουθία του" κι' αυτόν δέ φθαμάι, μά για τους τρεις ψευτοκουρελήδες... Πήγαινε παρακάλεσε τους να κατέβουν να με πληρώσουν.

Το γκαρσόνι εκτελεί τη διαταγή. — Μόνο γι' αυτό να μη σκοτίζεσαι το αφεντικό σου, λένε οι τυφλοί, θά πληρώσουμε και με το παραπάνω. — Πίσω όφείλουμε, παρακαλώ; — Τρία φράγκα, κύριοι. — Σύννονοι! εμπρός ως κατέβουμε απ' εδώ.

Κατεβαίνουν και πλησιάζουν τον ξενοδόχο.

— Κύριοι, έχουμε μιά πιστόλα — κι' είναι μάλιστα λαμπρή κι' ελοκαίρουργη. Δόστε μας, παρακαλώ, τὰ ρέστα.

— "Ευχαρίστως, απαντά ο ξενοδόχος.

— Αιτός που την έχει ως τη δώση λοιπόν! Γιατί εγώ δεν την έχω μιά φορά.

— Ουτ' εγώ. — "Ο Γιάννης λοιπόν. — Μά την πίστη μου δεν έχω τίποτα.

— Πιός την έχει λοιπόν; "Εσύ; — "Η εσύ;

— Κάνετε γρήγορα, γιατί θά φάτε ξύλο, λέει καταθυμωμένος ο ξενοδό-

χος. Δεν θά φύγετε απ' εδώ, αν δεν με πληρώσετε.

— Μή φοβάστε, κύριοι, θά σας πληρώσουμε, φωνάζουν οι τυφλοί.

Μά η φιλοεικία τους ξαναρχίζει. — Γιάννη, λέει ο ένας, δόσε λοιπόν την πιστόλα. Περπατούσες μπροστά, εσύ την πήρες.

— Μάλλον εσύ που έρχόσουν τελευταίος, δόσε την λοιπόν!

— Μά το Θεό μά περιπαίζουν αυτοί εδώ, λέει ο ξενοδόχος και τους δίνει από μιά σπρωξιά. Φέρε μου εδώ το ραβδί να τους δείξω πως πληρώνουν, φωνάζει στο γκαρσόνι.

Στάναμεταξό ο ιππότης από την κάμαρά του τάκουε "ελα κι' εσκαζε στα γέλια με τη σκηνή που γινόταν. Μόλις όμως κατέλαβε πως η υπόθεση γύριζε άσχημα, παρουσιάσθηκε στον ξενοδόχο και τίν ρώτησε τί είχε και τί γύρευαν αυτοί οι άνθρωποι.

— "Ερχαν κι' ήπιαν χτές για τρία φράγκα, απάντησε ο ξενοδόχος, και για πληρωμή τώρα με κοροιδεύουν. "Αλλά θά τους διορθώσω καλά" πιστέψτε με ότι δεν θά ξεχάσουν το μάθημά μου.

— Βάλτε τα καλύτερα στο λογαριασμό μου, είπε ο ιππότης, σας χρεωστώ έτσι τεσσεράμισυ φράγκα. Δεν πρέπει να είναι κανείς σκληρός στους φτωχούς.

— Πολύ ευχαρίστως, απαντά ο ξενοδόχος, είτε ένας αληθινός ιππότης γενναίος και δίκαιος.

Κι' έτσι εξόφλησαν οι τυφλοί.

"Εκείνη την ώρα κτυπούσε η κάμπανα της εκκλησίας για τη λειτουργία.

— Για πές μου, ξενοδόχε, ξέρεις τον άββα του μοναστηριού; θά του έκανες πίστωση γι' αυτά τα τεσσεράμισυ φράγκα;

— Καί βέβαια θά του έκανα, είπε ο ξενοδόχος ανόητος.

— Καλά λοιπόν, πάμε μαζί στο μοναστήρι κι' ο παπάς θά σε πληρώση. "Επιστατεί, ξέρεις, σε μερικά χτήματα που έχω σ' αυτή την περιφέρεια...

"Ο ξενοδόχος δίνει μερικές διαταγές πριν φύγει ο ιππότης παραγγέλλει στον ιπποκόμο να φέρη τ'άλογο, καθαλλικεύει, βάζει και τον ξενοδόχο στα καπούλια και πάνε στο μοναστήρι. Μπαίνουν μέσα, πρόχωρον και κάθονται κοντά στους ψάλτες. Σε λίγο ο ιππότης λέει:

— Δεν είμαι ευκαιρός νακούσω δλη τη λειτουργία, πάω να πω του παπα να σου μετρήση τεσσεράμισυ φράγκα μόλις τελειώσουν οι ψαλμοί.

— "Όπως θέλεις, το απαντά ο ξενοδόχος, δλος εμπιστοσύνη.

"Ο παπάς ετοιμαζόταν να διαβάση

λίγάκι άρχα — ότι τέτοια νύλα δεν θά την πάθαινε ποτέ ποτέ άλλη φορά. Μά ήταν στο χέρι του:

(Απ' το Γαλλικό) ΕΜΜ. Π. ΚΑΣΙΜΑΤΗΣ

ΤΟ ΞΥΠΝΗΜΑ ΤΗΣ ΡΗΝΙΩΣ

Δραματάκι σε 3 εικόνες με έντερμίζο

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΑΤΙΝΑ, 40 χρονών.
ΔΗΜΗΤΡΟΣ, 18 χρονών } παιδιά της.
ΡΗΝΙΩ, 18 χρονών }
ΜΑΝΙΑ, η γριά μητέρα της.
ΣΠΥΡΟΣ, 17 χρονών, φίλος του Δημητρώ, κούτσος.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΙΝΤΕΡΜΕΤΖΟΥ:

"Η ονιά του πατέρα
"Ο χορός των ψυχών

"Η σκηνή σύγχρονη σ' ένα χωριό

ΒΙΚΟΝΑ Α'

"Ένα χωριότιμο περβόλι. Λεμονιές, πορτοκαλιές, διάφορα λαχανικά, λιγοστά λουλούδια. Πηγάδι. Στο βάθος φαίνεται το σπίτι. "Ισόγειο χαμηλό. "Όταν ανοίγει η αβλαία, η Ρηνιώ, ένα μισοπάλαβο, ήλιθιο κορίτσι, κόβει άνθια απ' τη λεμονιά και σπυλίζει το κεφάλι της. Δίπλα της ένας γεμάτος κουβάς με νερό.

Ρηνιώ, τραγουδάει:

Δειμόνι ρέ
λειμόνι μουρουδάτο
κι' από πέ
κι' από περιβόλι άφράτο
Δειμόνακι μουρουδάτο
κι' από πέ...

"Ε, χέ, χέ... (γελάει ήλιθια). Πριν προφτάσει να γίνεται λειμόνα, χράπ! χρούπ!... σάς ηκουφζ και στολιστηκα... "Αμή, νόψη δεν είμ' ίγώ; Γιατί μαθές να μη στολιστώ με λειμονάνθια; Χέ... χέ... (προσπαθεί να δη το πρόσωπό της στο νερό του πηγαδιού). "Αι, μάνα μου, μαυρίλα... Πώ, πώ, μά μπορεί, δες τη φάτσα σου εδώ μέσα... κι' όμως τίν κλείδουνα... Χέ, χέ, χέ... "Τ' είδα γώ... τ' είδα γώ... (Μιά φωνή μέσ' απ' το σπίτι)

— Ρηνιώ!... Μωρή Ρηνιώ...

Τσάκισου μωρή, κι φέρ' το νερό!... τί κάνεις τόσην ώρα... ζωντόβολο;... Ρηνιώ, φώναχτά. — Στολλίζουμαι για το γάμο μου!... χέ... χέ... (ήουχα μόνη της) θ' αρχινήση πάλε η μανιά μου... ού!... (Προβάλλει στην πόρτα του σπιτιού η γριά)

Μανιά. — "Ελα ντέ... Φέρ' το νερό... "Αμ μ' εμπόδανε τὰ ποδάρια μου, κακόμοιρο... άλλως θά τὸ κουβάλαγα γώ και θά ήσούχαζα... "Αάχ... κατέρα του σπιτιού μας... (μόνη της). Τί βόσανο αυτή η καπέλλα... Δίστωχη Ματίνα, Νάταν

καλά, σαν έλες τις κοπελιές του χωριού, θά την είχε δεξί της χέρι τώρα. Τί να σου κάνη πιά κι' ο δύστυχος ο Δημητρώς... Στά τοιμένα... ("Απ' την πόρτα του κήπου μπαίνει ο Δημητρώς.)

Μανιά, δυνατά. — Κατά φωνή και το πουλί... Καλώς τονε... Πώς τόσο γρήγορα σήμερα; Δημητρώς. — Κόπηκε το ρεύμα και δε μπορούσαμε να δουλέψουμε και μιάς άφησαν μιά ώρα άρχύτερα!...

Μανιά. — "Α, μπράβο... (στη Ρηνιώ). "Αντί σό... πήγαινε το νερό, και φτιάσε τον καφέ του αδερφού σου...

Ρηνιώ, στο Δημητρώ. — Μου πάνε διορφα τὰ λουλούδια, αδερφάκι; Δημητρώς, τρυφερά. — "Ιδια εικόνα μούσαι... μπράβο, Ρηνιώ. (της χαϊδεύει τὰ μαλλιά άφηρημένα).

Ρηνιώ, ξαφνιασμένη. — Μπά! πώς τόπαθες και δε μούδωκες καμμιά κατραπακιά!... Χέ, χέ... (εμφωνίζει) έφαξα!... ("Αρπάζει τον κουβά και μπαίνει τρέχοντας στο σπίτι).

Μανιά, την κοιτάζει και κουνάει το κεφάλι της. — Κάθε μέρα και χειρότερα γίνεται. Το περιγέλιο του χωριού... "Η σαλή!... η σαλή!... ελα τὰ παιδιά έτσι ξεφωνίζουν μόλις τή δοθνε. Δεν κατάνει το κακόμοιρο να ξεμυτίση. Που θά πάη αυτή η ιστορία, παιδί μου; Μόνο μιά μεγάλη χαρά είχε ο γατρός πως θά μόπραγε να τή γειάνη. Μά δε βαρύνεται. "Η μηνγγίτη δε χορατεύει. Κάτι άφίνει πάντα. Δε χάσαμε το κορίτσι, μά "χασε αυτή τὰ συλλοικά της. Χερότερα... "Αχ, πώς έδωκε ο Θεός και σ' έχουμε και σένα. Τί θά γενόμαστε οι έρμες μονάχες μας μ' αυτό το παλαβό;

Δημητρώς, σκληρά. — Θά τὰ βολεύεστε!...

Μανιά. — "Ένας λόγος είν' αυτός, παιδί μου. Δίχως το δικό σου στήριγμα χαμένες θά πηγαίναμε, παιδάκι μου (κάνει να τόν άγκαλιάση).

Δημητρώς, τραβιέται απότομα. — "Άσε με... ούφ! Δε θέλω τ' άγκαλιάσματά σου!... Δεν είμαι πιά κανένα μωρό... "Η μιάς και νομίζεις πως είναι ο καιρός που μ' έπαιρνες στα γόνατά σου και με χόρευες, ε;...

Μανιά, με παράπονο. — Μικρούλη μου...

Δημητρώς, ειρωνικά. — Μικρούλη μου... "Τί μάς λές!... Μικρούλη σου... κοντζάμ άντρας με μουστάκια!...

Μανιά. — "Όχι δά και μουστάκια; που τὰ βλέπεις εσύ; (γελάει αγαθά,

Και τώρα δρόμο για την Παναγιά. 'Ανάμεσα απ' τις πρασιναδες της νέας Πάφου...

Επιστρέφουμε με λιανίδα. Περγου- με την 'Αγία Μαρίνα, δίνουμε το κλει- δι...

Τρέχουμε, μα κανένα καταργύριο στους κάμπους.

— Παναγιά μου Θεοσκέπαστη, βοή- θα μας.

— Σταμάτα το νερά, Παναγίτσα μου! κι 'ένα σωρό άλλες περσιπές κι' άνοιχ- τες δεήσεις...

— 'Εννοείται πως η Παναγιά προτίμη- σε να ευχαριστήσει τους γεωργούς που κλαιγανε για τα σπατά...

— Δέν πειράζει, Παναγίτσα μου, βρέξες για τα σπατά, κι' όσα μας έμας...

Κανείς εύτυχως δεν άρρώσθησε απ' το μαρτυρικό ψυχρόλουτρο, μα όλοι βάλανε γνώση, άλλη φορά σε μήνα Μάρτη να μην επιβερωθώ έτσι μακρι- νές έκπληκτες...

Πρωινό Κελάδημα

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

— 'Εγώ δέ μπορώ να κάνω τίποτα πιά. Μόνο ένα θαύμα μπορεί να τή σώση...

— Έρχε ο γιατρός και μαζί του πέ- ταζε απ' την καρδιά της μάννας η έλ- πιδα...

— Έβαλε την πόρτα του χαμόσπιτου και με σαράνενα βήματα γύρισε κον- τά στο προσκεφάλι του άρρωστου παι- διού...

— Μόνο ένα θαύμα μπορεί να τή σώση.

— 'Παιδί όχι, σκέφτηκε, 'όταν θέλει ο Θεός δεν κάνει θαύματα.

— Γρήγορα πετάχτηκε απ' τή θέση της γονάτισε μπρός στα εικονίσματα και σταύρωσε τα χέρια.

ηλιοζω φώτιζε άπαλά το γλυκό και θλιμένο πρόσωπο της Παναγίας που κοιταζε με άπειρο πόνο το παιδί της...

Κάρφωσε τα μάτια της σ' αυτήν και με τρεμουλιαστή φωνή άρχισε να πα- ρακαλά.

— 'Ω, γλυκειά μας Παναγιά, συ που έγινες μάννα κι' ένοιωσες τόν πόνο της μάννας...

Μα όταν ξύπνησα... δεν είδα τίπο- τα μπροστά μου! Α αυτοκίνητο, χωριά, γιαγιά, φωτιά, όλα είχαν φύγει.

Πληγωμένη Καρδούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Τοτό, έμαθες τή γραμματική σου;
— Όχι, μαμά.
— Και γιατί;
— Γιατί πήγα περιπάτο.

— 'Ο Τάκης συνηθίζει να βγαίνει έξω στο δρόμο και να παίζει.

— Τί θέλεις, παιδί μου;
— Λίγο νερό.

— Έπρεξε τούτφορε νερό, το δρόσισε και κοιτάζε το σεργικό ταν' ήταν ήσυχος.

Κι' η μάννα πάλι γονατιστή μπρο- στά στη Παναγιά έδινε δάκρυα χωρίς δάκρυα σύγνωμοσύνης.

ΣΤΑΝ ΤΙ ΖΗΤΩ ΑΠΟ ΣΕΝΑ ;

Στά ξένα, νοσταλγός, όταν ζητούσα 'Απ' το στενό το νου μου να με φέρη...

Τοσεία, ένθύμια, όλα τα θαυόσα Κι' αναζητούσα τ' άπαλό σου άγέρι, Πατριδα μου γλυκειά, και νοσταλγούσα...

Μά τώρα που στην άγκαλιά σου νοιώθω Τή γλυκα και τή θερμή το φιλιού σου Σάν τι ζητώ από Σένα, όταν θλιμμένα...

Ψελλίζω κάποιονε καλιό μου πόθο; Σάν ποιάν εικόνα του καλιού καιρού σου;

Ποιές χίμαιρες; Ποιά όνειράτα σβη- σμένα; !

ΓΛΥΚΟ ΟΝΕΙΡΟ

Κλεισμένη σ' ένα αυτοκίνητο που έ- κρεχε πολύ γρήγορα, πήγαινα στο χω- ρίο π' αγαπούσα, στο χωριό που έζη- σα...

— Έβαφα ένα γκρό... άκούουσε, και το αυτοκίνητο σταμάτησε μπρο- στά σ' ένα σπιτάκι...

Τρουφερά-τρουφερά: 'Ηταν ή γιαγιά μου Πήγαμε μέσα, καθήσαμε δίπλα στην αναμένη φωτιά.

Καθώς ήμουν κουρασμένη έγειρα το κεφάλάκι μου στην ποδιά της, όπου με πήρε γλυκό-γλυκό ο ύπνος.

Μα όταν ξύπνησα... δεν είδα τίπο- τα μπροστά μου! Α αυτοκίνητο, χωριά, γιαγιά, φωτιά, όλα είχαν φύγει.

Πληγωμένη Καρδούλα

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΗΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

— 'Ο Άγγελος της Άγάπης (με 60 εικόνας) δρ. 35 (10 και 17).

— 'Η Αδελφούλα μου, μυθιστόρη- μα Γρ. Ξενοπούλου (με 24 εικόνας) δρ. 20. (5,50 και 10).

— 'Η Απλή ζωή, υπό Άγγελου Κα- σιογόννη, δρ. 8 (1 και 2).

— 'Η Έπιτοχία εις τήν ζωήν, υπό Άγγελου Κασιογόννη, δρ. 8 (1 και 2).

— Τό Θύμα του Φθόνου, (με 20 εϊ- κόνας) δρ. 30. (6 και 13).

— Παιδικόν Θάνατον, Γρ. Ξενοπού- λου, δι' εορτάς Σχολείων και Οικο- γενειών, Α' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10). Β' Τόμος δρ. 20. (5,50 και 10).

— Παιδικόν Πνεύμα, (Τομίδιον, Γ') δρ. 5. (1 και 2).

— Περάς ο Νικητόν, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (7 και 14).

— 'Ο Πυργισπόδης, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (8 και 13).

— 'Υπερ Πατριδος, (με 24 εικόνας) δρ. 30. (7 και 14).

ΑΔΛΛΗΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήνα, 42 δόδε Εβρουΐδου, τήν 18 Μαΐου 1938

ΠΑΗΣΙΑΖΟΥΝ οι εξετάσεις. Τα παιδιά μου μέλατου. Και φυσικά δεν έχουν πολ- λόν καιρό να μου γράφουν.

— 'Ιωάννα Μυτιληναίο, ό κ. Ξενοπού- λος έλαβε το γράμμα σου. Το «'Ανθρώπι- νο» που είδες στο θέατρο του Πειραιώς...

— 'Η απομίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— Τι μου λέε, Χουσεόρε; 'Ολάκερο μήνα είσαι στο κρεβάτι από γρίπη; και θέ μεί- νης άκόμη;...

— Μπόρε, με τή δημοσίευσή της Άγγε- λίας, ο λογαριασμός σου εξισώθηκε. Έλα- θα και το κομμάτι σου, που δέν μπορείε...

— Δέν μπορώ να θυμηθώ, 'Εχώ, κι' είναι αδύνατο να ψάξω. Το κομμάτι που λέε, μπορεί να δημοσιεύθηκε κιόλα—πριν λάδω...

— Αύρα του Ζωφύρου, εύχαριστώ πολύ για το πρώτο σου έξασπάθμα. Και δέν άμ- φιβάλλω πως θά κάμεις κι' άλλα, άφοι μ' αγαπάς και φροντίζεις τόσο να μεταβά- σης...

— Μ' ένοχλείς, Διά; Μήν το Έσανης εί- τό! 'Απανητίας μου κάνεις μεγάλη εύχα- ριστήγη να μου γράφεις όταν θέλεις κι' όσα θέλεις...

— 'Εχωμαι καλή επίτυχία στις εξετάσεις. Πήγες σ' αυτή τήν έκδρομή του σχολείου σου στην 'Όλυμπια;...

— 'Ο θ. Π. Κ. μου γράφει, ότι το ίδιο

βραβείο που πήρε φέτος στο σχολείο το Λοξοσμένο Τριπολιτοστάκι, το πήρε πέρου εν' άλλο αγαπητό μας Διαπλασό- πουλο, ο 'Αγιελ'.

Καιρώ, Ροδανγή, που έγινες καλά. Το μεγάλο σου γράμμα για τήν άνοιξη στο μυροδόλο νησι σου, μου άρσε πολύ. Είμ' εύτυχής που κατέκτησα και τόν αδελφό σου, που ως τώρα δεν ήθελε να διαβάζω...

— 'Επιπομένη Δόρδε και Ταρζάν, διαβα- σα τα γράμματά σας για τή «Χαρούμενη Συντροφιά». Μά βεβαιώνετε ότι ο Σύλλο- γός σας ποτέ δέν έπαψε να είναι διαπλα- σιακόσ, όυτε να εράζεται για τή διάδοσή...

— 'Η φιλή μου έκείνη ποτέ δέν άκουσε στο Σύλλογό σας έκείνα που μου έγραψε κι' ότι τα έπλασε από φθόνο και μίσησ. Αδτό δέν τό παραδέχομαι.

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

Πολύ με συγκίνησε τό γράμμα σου, πα- λιό μου Παύλια, όχι μόνο γιατί μου θέ- μισε τα παρασμένα μου, άλλα και γιατί μου έδειξε πως, και μεγάλη τώρα, δέν έ- παφες να μεγαλώς.

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

— 'Από μίμηση, Βάνδα, της ιδιοματικής προφοράς στο γραπτό λόγο, κι' αν άκούω άπαρχον άνθρωποι που γράφουν όπως προ- φέρουν...

παρκές γραμματόσημο κι' έπρεπε να πληρωθεί πρόστιμο, βέβαια δέν τό έκράτησα· τώρα θά κρίνω, μέ τή σειρά τής, τή μετάφραση τής «Προσευχής».) 'Αλεξίαν (αυτό, καθώς θά είδες, σοφ' ένέκρινα· χαιρώ πολύ κι' έλπίζω να μου ξαναγράψης γρήγορα.) Δευτήρη Θεάν (μετά χαράς· σοφ' έστειλα και 'Οδηγό· γράψε μου.) Γαλανή Νεράϊδαν (χαιρώ που είσαι τώρα καλά· τό κομμάτι σου θά τό διάδώσω μέ τή σειρά του· σοφ' έστειλα 9 τετράδια.) Μεγάλο Μυαλό (σοφ' ένέκρινα και τό άλλο ψευδώνυμο· πανηγύρι λοιπόν στό σχολείο σας κάθε που έρχεται τό φυλλάδιό μου και τί καλή σύμπτωση, ή καθηγήτριά σας τών 'Ελληνικών να είναι παλιά Διαπλοσπούλα· να τής πής τά χαιρετίσματα μου.) Σπύρον Φάρον (διάδασε τόν 'Οδηγό να ιδής πώς στέλλονται οι λύσεις και να μην κοπάζης άδικα.) 'Ηρωϊνήν Φέσσαν (με χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό· άς πηγαίνουν καλά οι δουλειές κι' άς μην ενοιαζής· οε περιμένω.) Κονίτη (μά βέβαια δέν είδα πιά μικρός· μπορείς να μου γράψης και να παίρνης μέρος στην κίνηση· έλαβα και λύσεις σου.) 'Αγλαϊαν Γ. Δημάτεια έλαβα και τό υπόλοιπο· εύχαριστώ.) Χανιωτοπούλιαν (ήγνια λοιπόν ή έκδρομή;) Ταξιδιώτην (έστειλα 7 τετράδια.) Κορφατιάπουλο (κανένα μυστήριο· πριν τό πάρξς έσύ, τό ψευδώνυμο αυτό τό είχα άλλος.) Μικρό Κορφατιάπουλο (παραστικά τής μικμίδας.) Μή μου 'Αππου, Κροκόπειπλον Αθήνη κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 15 Μαΐου, θάπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 264ου Διαγωνισμοφ Λύσεων. ΑΙ λύσεις του φυλλαδίου τούτου είναι δε σταί μέχρι τής 20 'Ιουλίου.

285. Αεζήγριφος
Γενική πληθυντική
Και τ' αντίθετο τής ήτας
Κάνουν πόλη έλληνική
Και γνωστή σ' όλους τους λύτας.
Δημήτριος Αδγερινός

286. Συλλαβόγριφος
Μιά νότα κι' ένα έπίσημα
Μαζί βάζουν οι λύται
Κι' ανθρώπων πλήθος άπειρο
Μέ τούτο άποτελείται.
Χαραυγή τ' 'Απρίλη

287. Στοιχειοτονόγριφος
Βασιλιά παλαιότατου
Τό κεφάλι του άφαιρείς
Και του σώματός σου μέρος
Μ' άνοιχτό στόμα θωρείς.
Μά κι' αούτου του μέρους τώρα
Λίγο ο τόνοος καταβαίνει
Και θά ιδούμε κάτι ή κάποιον
Πού... άβραϊστος άκόμα μένει.
'Αγραμπελη

288. Αίνιγμα
Νησι τό θηλυκό μου
'Απ' τό έλληνικά·
'Αθος τό ουδέτερό μου
'Ακ' τό μυστικά.
Μπέλλα

289. Γονία
+ * * * * * = Θιά
* + * * * * = Πόλις τ. 'Ελλάδος
* * + * * * * = Πόλις τ. 'Αττικής
* * * + * * * = Εύρωπ. πρωτεύουσα
* * + * * * * = Χώρα τ. 'Ελλάδος
* + * * * * * = 'Ηπειρος
+ * * * * * * = Χώρα τ. 'Ελλάδος
Οι σταυροί καθένας ήπειρος.
Τριφυαϊκόν

290. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 1 6 7 = Μάνις
2 6 4 5 1 = 'Ήσαν τρείς
3 1 5 6 7 = Φωτίζει
4 1 7 2 6 7 = 'Ανθος
5 1 2 3 6 7 = Του πτηνού
6 8 4 7 = 'Ερπετόν
7 1 2 6 7 = Νήσος

Δέν Κιχώτης
291-295. Μαγικόν Γράμμα
Τή άναλλαγή ενός γράμματος έκάστης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάγοτε του αυτού, να σχηματισθούν άνευ άναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

εήμα, λάρος, πόλιος, μέλιος, άρρος.
Αιχουδίτια

296. Διπλή 'Ακροστιχίς
Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητούμενων λέξεων άποτελοϋν άσιατικόν κράτος, τό δε τρίτα γράμματα ζών μυθησαστικόν:

1, Πόλις τής Πελοποννήσου, 2, 'Αρχαίος άεροπόρος, 3, Θεά τιμωρός, 4, Χώρα χρυσοφόρος.

Υπερασπιστής τής Πατρίδος

297. Φωνηεντικό
δς - μ - π - σ - κ - τν - γν - κς
Ρωμαίος Πιταρίκος

298. Γρίφος
το κο
το το τόπ κο κο
ο αρ φαν τόπ κο ιτ μήκος
το το τόπ κο κο
το κο
Μυστηριώδης

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. 'Ασκήσεων του φύλλου 10

113. Λάθος (Δά-θός). — 114. Λίβανος-Κλίβανος. — 115. 'Ισις-'Οφίς. — 116. 'Ο ύπνος.—117.
Μ Ε Δ Ο Υ Σ Α 118. ΑΡΙΣΤΟΤΕ-
Ο Α Δ Κ Ρ ΛΗΣ (Ρήσος, 'Ι-
Ν Ρ Η Ι Σ σπιασος, Σάρος, Τί-
Α Μ Α Σ Ε Ι Α τος, 'Οράτιος, 'Ε-
Χ Υ Σ Υ Κ λαία, Λάιος, 'Η-
Ο Α Ο Α Η σιας). — 119. ΧΡΟ-
Ν Ε Ο Σ Σ Ο Σ ΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ
(Χ-ορός, Ρ-όρος, 'Ο-μυρόν, Ν-όσος,
'Ο-μυρός, 'Υ-φασμα, Φ-όνος, 'Ε-αυ-
τός, 'Ι-σος, Δ-όρα, 'Ο-καδός, 'Υ-ιός).
—120. Τό γοργόν και χάρην έχει. — 121.
Σέσωσaris (Σέ σ ώς, τρείς).

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τής Α' Περιόδου (1879 - 1898) από τους έκδοθέντας 24 τόμους ύπάρχουν άκόμη μόνον οι έξις τρείς: 7ος, 14ος, και 18ος. Έκαστος τόμος δρχ. 25, ταχυδρομικώς δε άποστελλόμενος δρχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δρχ. 40 διά τό Έξωτερικόν.

Τής Β' Περιόδου (1894 - 1922), από τους έκδοθέντας 39 τόμους ύπάρχουν οι 38 (διότι ο του 1918 έχει έξαντληθή). Έκ τούτων, οι μέν Τόμοι τών έτών 1894 - 1928 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ. 80 και ραμμένος δρχ. 85. Οι δε Τόμοι του 1929, 1930, 1931 και 1932 τιμώνται έκαστος άρραφος δρχ. 110 και ραμμένος δρχ. 115.

Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προσθέτα εις τās άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δρχ. 5 ο άρραφος και δρχ. 15 ο ραμμένος, διά δε τό Έξωτερικόν δρχ. 85 είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 40 τό πολύ λίγες με άπλό στοιχία δρχ. 6, τό έλάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέξη· με παχία δέ στοιχία δρχ. 1 και με κεφαλαία δρχ. 1,50. 'Ο γοργιός στίχος δρχ. 5. Οι μη συνδρομηταί πληρώνουν τέ διπλά 'Η προπληρωμή είναι άποράτητη.

[ΑΓ'—306]
Διαπλοσπούλα·ες, άναλλάσσω τετράδικα. Δ/σις: [ΑΓ'—160].
Καστανή Νεράϊδα

[ΑΓ'—307]
Α' τις λίγες άπαντήσεις που λάβαμε βραβεύουμε Πειραιωτάκι.
'Αγνή, Ντολογές

[ΑΓ'—308]
Διαπλοσπούλα·ες να περιμένο γραμματάκι σας; Νέα μου Δ/σις: Δις Γιαννή, 'Αριστοτέλους 145, 'Αθήναι, διά Δία

[ΑΓ'—309]
Αγριοκούλοδο, έλαβε τετράδικα; 'Αετιδέα... προσεχώς... άγγελα!! (3). 'Ηλιόβγαλη - 'Ατθίς Χρυσάφνια Δύσις

[ΑΓ'—310]
Αγαπημένη μου, Νυφούλα τ' 'Οδρανοφ, χίλιες καρδιόβγαλτες εχούλες στο γιόρτασμά σου. 'Αγραμπελη

[ΑΓ'—311]
Χρυσόφωτε 'Ηλιε, γιά τή γιορτή σου άπειρες εχούλες.
Πειραιωτάκι - 'Αγραμπελη

[ΑΓ'—312]
Ζάν Μυρά, τί κάνει ή Κική; 'Οριέττα

[ΑΓ'—313]
Ζάν Γουσταδε, Βίλο 'Αγρό, νάρθητε στην Κηφισιά; θά καλοπεράσωμα.
'Οριέττα

[ΑΓ'—314]
Αγνή, γιά τή γιορτή σου εχούμαι εχούλιαν άπέραντη. Βάνδα

[ΑΓ'—315]
Βενετσιάνικη Νύχτα, έλαβα γράμμα θά στείλω άργότερα. Βάνδα

[ΑΓ'—316]
Τετράδικα ήδη άναπέδωσα, παρατείλων δε τήν [ΑΓ'—173]—διαβάστε τήν δέν θά μεταγοιώστε — δμνηνον, περιμένο κι' απ' τους άλλους·ες. Δάκου Ψυχής

[ΑΓ'—317]
Ο Ταξιδιώτης σας ζητά γιά μία άνάμνηση γλυκιά τά 'Μικρά σας Μυστικά. — Παντελής Ν. Μωραϊτης, 'Ογλ-Κωνσταντά, Βόλος. — Δυστυχώς δάν έπιτρέπαι ο χρόνος, Χωρίς Φτερά, Τι άπατασθαξία!! Ταξιδιώτης

[ΑΓ'—318]
Θάσος Χόλλυγοντ. — Διαγωνισμός ποιήματος. Θέμα ελευθερον. Συμμετοχή τρέτραχιος, Βραξία τρία. Πρόξορτα 31 Μαΐου. Ανίδα 'Αθηναίου. 'Υδρας 22, 'Αθήναι. Ζάν Μυρά

[ΑΓ'—319]
Μαντί Μαυρογένους = Σαπουνάκη, Ναπολέων = Φραγκιάδη, 'Ελπίς = Οικονόμου. — Πετύχαις ε;
Θάσος Χόλλυγοντ

[ΑΓ'—320]
Σούξη, ξεφορτώσου μας. 'Οριέττα, δέν ξέρω ποιά είσαι. Ζάν Μυρά

[ΑΓ'—321]
Αποκαλώφεις: Μαντί Μαυρογένους = 'Αθ. Σαπουν., 'Ελπίς = Μ. Οικονόμου
Συντεμενή Καρυάτις